

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiae Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Passionem Deominicam portandam semper in memoria, in imitatione:
deque amore Christi patientis. Cap. XXI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

Ioan. 6.

capiti Christo per hoc amoris Sacramentum. Vnde Christus ait: *Qui manducat me, viuit propter me.* Dicit enim Cyrillus, quod viuificatum Dei Verbum vnies seipsum propriae carni, fecit ipsam viuificatiuam, & ideo conueniebat eam quodammodo nostris vniri corporibus per Sacramenta, id est, carnem & pretiosum sanguinē, quem accipimus in benedictione viuificatiua in pane & vino. Ex his etiam sequitur communis participatio, omnium Deum timētium, tam in vita gratia, quam gloria. Quintus effectus eius est, nos vnire summo Deo, & totaliter intimare, & vnum cum eo efficere, sicut ad Patrem Christus orans dicebat: *Oro. Pater, vt sint vnum in nobis, sicut & nos vnum sumus.* Vnde in hoc Sacramento ostenditur excessus diuinæ largitatis in summo gradu. In omnibus enim alijs Dei donis inter donantem & eum cui datur, semper aliqua diuisio remanet: sed cum se dat in cibum & potum, ad omnimodā se confert vnionem, sicut cibus & cibans in vnione corporis vniuntur. Cibus enim cōuertitur in carnem & sanguinem cibati, vt iam vnus ad alterum non sit aliqua separatio. Veruntamen iste cibus non conuertitur in comedentem, sed econtra

Ioan. 17.
Largitas
Dei in Eucharistia.

Animā mutari in Christum quid.

comedentem conuertit in cibum, sicut ait Dominus ad Augustinum. *Cibus sum grandium. Cresce, & manducabis me. Nec me mutabis in te, sicut cibus carnis tuæ; sed tu mutaberis in me.* In Christum enim anima mutatur, cum Christo magis ac magis in gratia & charitate ceterisq; virtutibus assimilatur. Factus est in quā, cibus & potus quotidianus, in quo totū quod ipse est & habet, cum spiritu suo nobis in summo communicat: cum tamen natura diuina totum quod est optimū in se naturaliter habet. Et hæc offert quocunque loco, quocunque tempore, & à quocunque Sacerdote Catholico, ritē quod agendum est perficiente, vt sic summa Trinitas in hoc Sacramento singulis animabus amorosis se totam ad fruendum Sacramentaliter exhibeat, & eidem se veraciter vniat vnione, qua strictior & gloriosior non inuenitur in via. In cuius argumentum Christus in similitudine se dicit fermentum; & nos farinam, quia pasta post fermentationem est de natura fermenti. Dicit etiam, se vitem, & nos palmites, non faciens gradū, seu vnionem.

Ioan. 15.

Passionem Dominicam portandam semper in memoria, in imitatione: deque amore Christi patientis. Cap. XXI.

Fascic.

Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter vbera mea commorabitur. Cant. I. Fasciculum vocat totā congeriem Dominicæ passionis, quæ Christi vestigia veraciter imitanti inter vbera per iugem memoriam cōmorari debet, ne vagari tandem incipiat post greges fœdalis suorum. Quasi diceret: Dei Filius factus homo pro nostra dilectioe, fasciculus myrrhæ factus est mihi in sua passione, id est, exemplar omnis amaritudinis, & sustinendæ passionis ex amore illius. Omnes, inquam, quas in cruce passionis Christus sustinuit, quasi myrrhæ fasciculus inter vbera mea cōmorabitur per subtilem intelligentiam, per iugem memoriam, per amorosam compassionem, & affectuosam complacētiam. Et bene dicitur fasciculus diminutiue, propter amoris magnitudinem, eò quod amanti leuis est etiam amaritudo mortis. Et quia parvulus natus est nobis, & filius ad crucifigendum datus est nobis: Nec sunt condigna passiones huius temporis, ad futuram gloriam, quæ reuelabitur in nobis. Est autem fasciculus myrrhæ, qui componitur ex infantilibus necessitatibus, quas in præsepio sustinuit; ex laboribus, quos in prædicatio pertulit; ex fatigationibus, in discurrendo: ex vigilijs, in orando: ex tentationibus, in ieiunando; ex lachrymis, in compatiendo; ex insidijs, in colloquendo. Insuper ex spuris, colaphis, verberibus, flagellis, & alijs innumeris, quæ pro salute generis humani pertulisse dinoscitur. Sed & myrrhæ potus & vnctus est, vt nihil desit amaritudinis in operatione nostræ salutis. Hæc igitur commorari debent inter vbera amorosæ compassionis, & studiosæ imitationis. De primo vbere dicit Dominus: Recordare paupertatis, & transgressionis meæ, absque huiusmodi & fellis. Et sponsa: Memoria memor ero, & tabescet in me anima mea. De secundo vbere dicit Apostolus: Hoc sentite in vobis, quod & in Christo Iesu, id est, eandem humilitatem, patientiam, benignitatem, &c. Christus enim omnia bona terrena contempsit, vt nobis contemnenda monstraret: & omnia terrena mala sustinuit, quæ sustinenda præcepit, vt nos peccatores patienter similia pateremur, vt nec in bonis terrenis quæreretur felicitas, nec in malis terrenis timeretur infelicitas. Vbi enim gloriatio nostra, spes nostra, & læticia cordis nostri, nisi in pretiosissimo thesauro Dominicæ passionis, in quo balsamum illud amoris diuini vbertim exprimitur? Delectet igitur eam semper in corde retinere, semper in ea occupari, nec vnquam marcescat in cordibus nostris, sed rediuita pululatione noua semper exsultat. Nam qui salutē æternam & meritōrū

H 3; afflu-

Cant. I.

Fasciculus
myrrhæ.Isaie 9.
Rom. 8.Matth. 27.
Vbera spō-
sæ duo quæ.
Thien. 3.
Ibidem.
Phil. 2.

Passio Domini quatenus ruminanda.

affluentiam desiderat, qui cunctarum virtutum arcem exoptat, qui scientiam & sapientiam obtinere desiderat, qui aequanimiter inter adversa & prospera stare, securamque viam inoffenso pede perambulare affectat, hunc fasciculum myrrhæ scilicet passionis Dominicæ, iugiter portare studeat in pectore, non solum compatiendo, sed etiam imitando. Est enim liber vitæ, continens omnia salutis necessaria, proficiens efficaciter ad contemptum mundi & sui, ac proficiens in amore Dei. Hinc gloriosum illud lumen omnium Ecclesiarum diuinitatis arcanum tam singulariter attingens, ac diuinæ claritatis abyssum oculis purioribus intuens, verbaque secretissima, *qua non licet homini loqui*, percipiens, nihilominus ad ima mellito quodam affectu declinans, passionis huius præconium de thesauro cordis in mediis eructauit, dicens:

2. Cor. 12. Nihil arbitratus sum *me scire inter vos, nisi Iesum Christum, & hunc crucifixum*. Et iterum: *Mibi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Iesu Christi*. Nimirum cum secundum Augustinum non solum quicquid boni gessit Christus in terra, sed etiam quicquid mali sustinuit, totum disciplina morum fuit. Passio namque Dominica complectitur in cunctam perfectionem homini in hac vita possibilem. Et omnia perfectionis opera, quæ Christus in Euangelio verbo docuit, in sua passione perfectissime pariter & exemplo compleuit. Vide nunc, quid egerit vnigenitus Dei Filius, ut multos Dei filios efficeret, vel fratres acquireret. Emit enim sibi fratres sanguine proprio, ne solus rediret in regnum. Probauit ille, qui fuit reprobatus; redemit ille, qui fuit venditus; honorauit ille, qui fuit iniuriatus; viuificauit ille, qui fuit occisus. Et *cum esset in forma Dei, formam serui* pro seruorum futurorum salute suscepit: & in ligno crucis, cum esset ipse lignum vitæ, appensus est, quasi semetipsum pensaret in pretium perditorum. Vnde ait sanctus Bernardus: O indebita miseratio, o gratuita & probata dilectio, o inopinata dignatio, o stupenda dulcedo, o inuicta mansuetudo, Regem gloriæ, Dominum maiestatis pro tam despiciatissimis vermiculis crucifigi? Pudeat membra sectari gloriæ, quibus caput suum tam inglorium exhibetur: pudeat sub spinato capite membrum fieri delicatum. Sed quid tibi Domine respondeam aut retribuam, quia fecisti mihi de corpore tuo spectaculum animæ meæ, balsamum salutis meæ, tabernaculum gloriæ, & habitaculum perpetuæ vitæ? Si igitur, o anima mea, quietem desideras, si securitatem affectas, si fecunditatem amas, pennas assume sicut columbæ, & volans, in vulneribus Iesu nidifica;

1. Cor. 2.
Galat. 6.

Philip. 2.

fica: nusquā quies gravior, nusquā securitas tutior, nusquam fecunditas vberior. Ibi enim hauies, quod pullis ministres. Et sicut columba, cōfugiens ad arcā salutis, porta tecum *oliveransū virū tribus folijs*, id est, amorosā voluntatē bonis operibus plenam. Ibi namq; sicut columba fecunda nidificans in foraminibus petrae, secura parturis opera lucis. Vnde Bernardus super illud Canticoꝝ: *Fulcite me floribus, stipate me malis; quia amore langueo*, dicit quod anima amorosa cernit regem Salomonem in diademate, quo coronavit eum mater sua, cernit Vnicū Patris crucem sibi baiulantē, cernit cæsum & consputū Dominum maieſtatis, cernit auctorem vitæ & gloriæ clavis confixum, lancea transfixum, saturatū opprobrijs: tandem illam dilectam animam suam ponere pro amicis suis. Cernit hæc, & suam magis animā gladius amoris transueberat, & dicit: *Fulcite me floribus, stipate me malis; quia amore langueo*. Hi flores, & hæc mala, quibus se fulciri postulat & itipari, sunt interiores virtutum perfectiones, & exteriores passionum exercitationes, quas Christus ante mortem ostendit & sustinuit. Nam talis anima nō solū malis exteriorū passionū, sed etiā floribus interiorum virtutum, quibus omnia volens sustinuit, de crucis arbore collectis, per memoriā & imitationem iungi cupit, quorū fragrantia sponsum crebrius ad se reuifendū inuitet. Gaudet enim sponſus talibus odoramentis, & cordis thalamū libenter ingreditur, quod istiusmodi resperſum floribus, & refertū fructibus inuenerit. Hæc igitur fidelis sponsa spirret inhianter, & in huius memoria requiescat suauiter, ac donec idonea fiat Dei gloriam reuelata facie speculari, de crucis ac passionis eius ignominia gloriatur, sponſum nudum in cruce pendentem amplectens, & considerans eius abyssalem abiectionem, māſuetiſſimam patientiam, ac omnium virtutum perfectionem vltra omne humanam æſtimationem, præcipuè tamen eius eminentiſſimā dilectionem, qua diuinitatem suam nostræ naturæ tam inseparabiliter vniuit, ac omni refrigeratione diuini influxus semota, cunctas penalitates, & iniurias amore nudo decertauit, glorioſè de omnibus amore nostri victoriam reportando, vt copioſam redemptionem tribueret, ac perfectiſſimæ conuerſationis nobis formā ingereret, dicens: *Exemplū dedi vobis*. Hanc igitur amoris imaginē tecum fer, o fidelis sponsa, quocunque permanſeris, in omni loco, tēpore, opere, otio & occupatione. Si comedis, intinge quālibet buccellam in corde illius. Si bibis, cogita potum, quem tibi de suis vulneribus propinauit. Si dormis pone caput

Genes. 8.

Cant. 2.

Cant. 3.

Ierem. 17.

Iohan. 15.

Flores virtutum.

2. Cor. 9.

Iohan. 13.

Peroration.

trum super spineam coronam, & corpus super crucis dimensionem. Talia charius amplectere, crebrius recolle, & per affectum te totam immerge, cui te totam offerre, totam conformare, totamque vnire desideras, à quo te totam transformari & incorporari exoptes feliciter.

Memoria passionis Christi vt grata sit menti amorose, quatenus que imitanda: de eius que nigredine exteriori, & decore interiori. Cap. XXII.

Fasciculus myrrha dilectus meus mihi. De quo dicit Sanctus

Bernardus: Super omnia, Domine Iesu, te mihi reddit amabilem calix quem bibisti, opus redemptionis nostrae. Hoc enim amorem nostrum facile vendicat sibi: hoc, inquam est, quod deuotionem nostram & blanditus allicit, & iustius exigit, & arctius stringit, & vehementius afficit. Multum enim in hoc opere laborasti, nec in omni fabrica mundi tantum fatigationis assumpisti. In illa namque dixisti, & facta sunt mandasti, & creata sunt. In hoc autem opere sustinuisti in dictis contradictores, in factis obseruatores, in tormentis illusores, in morte exprobratores. Et si de nihilo nos fecisti, non tamen de nihilo redemisti, quia triginta annis operatus es salutem nostram in medio terra, laborasti sustinens, sustinuisti patiens. Plus igitur mihi contulisti redimendo, quam creando. Nam creando me mihi dedisti. Redimendo vero te dedisti, ubi me mihi reddidisti. Et ideo si me totum debeo pro me facto, quid iam addam pro me refecto, & refecto hoc modo? Nec enim tam facile sum refectus, quam factus. De omni namque, quod factum est, dixisti, & facta sunt. Sed vt me reficeret, dixisti multa, egisti mira, pertulisti non solum dura, sed etiam indigna. Quid igitur gratiarum, quid retributionis dignè pro his omnibus tibi retribuam puluis & cinis? Quid enim pro me facere debuisti, & non fecisti? cum ab imo pedis vsque ad verticem capitis te totum in aquas passionum demersisti, vt me totum de illis extraheres, & intrauerunt vsque ad animam tuam, quam in mortem perdidisti, & meam perditam mihi reddidisti, meque triplici debito obligasti. Pro eo namque, quod in creatione animam meam mihi dedisti, quam per me perditam in redemptione mihi reddidisti, me ipsum debeo, & bis debeo. Sed pro eo, quod mei causa tuam animam perdidisti, quid tibi reddam Domine Iesu? Nam & si millies meam animam rependerè possem, quid sum ad Deum meum?

Psal. 32.
& 148.

Psal. 73.
Isaia 1.

Psal. 32.

Isaia 1.

Psal. 63.

Homo Dei
debitor tri-
faciam.